

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše, ve věci

žalobce: **J. K.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Dominikou Kovaříkovou
sídlem Horní náměstí 365/7, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 1191/40a, 779 00 Olomouc

za účasti: **V. e. H. s.r.o.**, IČO X
sídlem R. 655/1, X P.
zastoupený advokátem JUDr. Stanislavem Dvořákem, Ph.D., LL.M.
sídlem Pobřežní 394/12, 186 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2016, č. j. X, ve věci umístění a povolení stavby,

takto:

- I. Žaloba **se** v části směřující vůči výroku I. rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2016, č. j. X, **odmítá**.
- II. Ve zbylém rozsahu **se** žaloba **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalobce je **povinen** zaplatit osobě zúčastněné na řízení na náhradě nákladů řízení 17 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce osoby zúčastněné na řízení advokáta JUDr. Stanislava Dvořáka, Ph.D., LL.M., sídlem Pobřežní 394/12, 186 00 Praha.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci, žaloba

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2016, č. j. X, kterým žalovaný podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) jako nepřípustné zamítl odvolání podané RNDr. J. K., bytem X (výrok I.) a dále podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šternberk ze dne 19. 11. 2007, č. j. X (výrok II.). Posledně uvedeným rozhodnutím byla umístěna a povolena stavba V. p. H. L. – L. – větrné elektrárny, obsahující 9 větrných elektráren.
2. Žalobce namítal, že žalovaný se nezabýval odvoláním proti rozhodnutí stavebního úřadu v dostatečném rozsahu a odpověděl nesprávně na otázky, k jejichž zodpovězení jej zavázal Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 10. 3. 2016, č. j. 22 A 36/2014-56.
3. Konkrétně žalobce namítal, že stavební úřad neuvažoval o vlastnících okolních pozemků a staveb jako o účastnících řízení v době oznámení o zahájení společného řízení o umístění a povolení stavby a pozvání k veřejnému projednání. Podle žalobce to vyplývá z toho, že v oznámení je uvedeno, že účastníkům stavebního řízení podle § 109 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“) a dotčeným orgánům bude doručováno jednotlivě. Žalobci, který je vlastníkem, resp. spoluvlastníkem pozemků par. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, st. X a st. X, a měl tak být účastníkem stavebního řízení podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, však nebylo nic doručeno. Absenci doručení nemůže podle žalobce nahradit doručení skrze veřejnou vyhlášku. Z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 11. 2007, č. j. X, vyplývá, že stavební úřad žalobce nepovažoval za účastníka řízení. Na str. 12 a 13 tohoto rozhodnutí je uveden seznam účastníků jak územního, tak stavebního řízení, mezi nimi však žalobce není uveden. Dále na str. 13 stavební úřad vyslovil, že „*Stavební úřad dále dospěl k závěru, že dalšími účastníky tohoto řízení (mimo ty, se kterými bylo již v řízení jednáno), nejsou vlastníci či uživatelé dalších okolních pozemků a staveb v sousedství.*“ Z uvedeného vyplývá, že stavební úřad nepovažoval žalobce za účastníka územního či stavebního řízení. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že řízení před stavebním úřadem mělo být vedeno jako společné územní a stavební řízení. Ústní jednání ze dne 13. 11. 2007 však proběhlo nejprve zvlášť pro územní řízení, po jehož ukončení byly všechny osoby kromě účastníků stavebního řízení vykázaný z místnosti, a teprve poté následovalo ústní jednání týkající se stavebního řízení. Tuto skutečnost podle žalobce prokazuje „protokol o vydání rozhodnutí o umístění stavby“. Žalobce proto brojil proti závěru žalovaného, že se žalobce jako účastník územního řízení mohl účastnit i stavebního řízení.

4. Dále žalobce namítal, že mu nebylo řádně doručeno oznámení o zahájení společného řízení o umístění a povolení stavby a pozvání k veřejnému projednání. Stavební úřad měl dle žalobce účastníkům stavebního řízení – tedy i žalobci – doručit oznámení o zahájení řízení jednotlivě. Stavební úřad způsob doručování účastníkům stavebního řízení vymezil výslovně v oznámení o zahájení řízení, následně však stanovený způsob doručování nedodržel. Podle žalobce tak nebyly naplněny podmínky pro to, aby mohl uplatnit své námitky o nedostatečné specifikaci stavby větrných elektráren v rámci „větrného parku“, o absenci posouzení vlivů na životní prostředí, dopadu na krajinný ráz apod.
5. Žalobce namítal, že žalovaný s ním v průběhu řízení nejednal jako s účastníkem řízení, za účastníka jej nepovažoval, a proto mu ani nedoručoval písemnosti týkající se řízení. Žalovaný tento závěr v průběhu odvolacího řízení změnil a nově tvrdí, že žalobce je a vždy byl účastníkem řízení a jeho námitky je třeba odmítnout, protože je s ohledem na koncentraci řízení uplatnil opožděně. Žalobce námitky nemohl uplatnit proto, že s ním správní orgány nejednaly jako s účastníkem řízení. Z tohoto důvodu nelze shledat žalobcovy odvolací námitky opožděnými a žalobce má právo na to, aby jeho odvolání žalovaný projednal.
6. Podle žalobce byly všechny uplatněné námitky projednatelné, protože se vztahovaly k ochraně jeho vlastnického práva, zejména práva na užívání nemovitosti k odpočinku a relaxaci, námitky se tak netýkaly pouze ochrany veřejných zájmů chráněných zvláštními předpisy. Žalobce dále namítal, že se měl žalovaný zabývat nejen odvolacími námitkami ze dne 12. 12. 2007, ale také námitkami uplatněnými v doplnění odvolání ze dne 2. 8. 2013. Žalovaný podle názoru žalobce měl ve smyslu § 89 odst. 2 věta druhá správního řádu překročit obsah odvolacích námitek, tedy námitek, ke kterým je účastník řízení oprávněn, neboť to vyžadovala ochrana veřejného zájmu. Šlo především o námitky nezákonného pochybení při zveřejňování informací v procesu posuzování vlivů na životní prostředí, nepřezkoumatelné závazné stanovisko k umístování a povolování staveb, které by mohly narušit krajinný ráz, absence zveřejnění grafického záměru stavby, vnitřní rozpornost stavebního povolení z hlediska charakteru a působení varovných světel, absence části podmínek uvedených ve stanovisku EIA v územním rozhodnutí, vliv záměru a varovných světel na živočichy a opadávání námrazy na blízkou silniční komunikaci I. třídy.

B. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl. Uvedl, že okruh účastníků stavebního a územního řízení se může lišit. V územním řízení se posuzují zejména účinky stavby (jejího provozu na území) a jedná se tak o stěžejní rozhodnutí k posuzovanému záměru. Stavební úřad sice při vymezení okruhu účastníků stavebního řízení odkázal na konkrétní čísla v rozdělovníku, přičemž při vymezení okruhu účastníků stavebního řízení nepoužil bod 4. rozdělovníku, přesto však žalobce mohl v případě, pokud by se rozhodl aktivně hájit svá práva, tak učinit. Žalobce mohl z oznámení stavebního úřadu zjistit, že je účastníkem územního řízení k téže stavbě. Protože se obě řízení vedla ve společném řízení, mohl žalobce nárokovat své účastenství již v průběhu stavebního řízení. O tom, že tak mohl učinit, svědčí také účast jiných osob na veřejném projednávání návrhu (mj. i syna žalobce, který má s žalobcem shodné bydliště).
8. Žalovaný dále sdělil, že v posuzované věci se jednalo o stavbu větrné elektrárny, jejíž vzhled je všeobecně známou skutečností. Grafickou přílohu záměru tvořil situační výkres, který dostatečně vyjadřoval charakter území, ve kterém byly stavby navrženy. Pokud chtěl

žalobce získat podrobnější informace o záměru, mohl jako účastník řízení využít svého práva a nahlédnout do spisové dokumentace. I v případě, že by krajský soud shledal, že grafická příloha záměru nebyla dostatečně vypovídající, nemohla tato skutečnost mít jakýkoli vliv na práva žalobce jako účastníka řízení.

9. Podle žalovaného po přezkoumání odvolání žalobce nebylo možné dojít k jinému závěru, než že nebyly odvolací námitky uplatněny včas. Stavební úřad v oznámení o zahájení řízení uvedl, že se dne 13. 11. 2007 bude konat veřejné ústní jednání a poučil účastníky řízení o tom, do kdy mohou podávat námitky, tedy že mohou být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží, co může být jejich obsahem a vůči čemu mohou směřovat. Žalovaný odkázal na koncentrační zásadu a doplnil, že pokud žalobce v průběhu řízení nevznesl žádné námitky, resp. žádným způsobem nehájil svá práva a zůstal v řízení pasivní, nemůže tyto námitky vznést poprvé až v odvolacím řízení. Sám žalobce ani nenamítá, že by mu v řízení nebylo umožněno učinit některý úkon. Všechny námitky žalobce tak byly opožděné a žalovaný se jimi v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu nezabýval.
10. Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila.

C. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu a předchozí soudní řízení

11. Ze správního spisu soud pro účely soudního přezkumu zjistil, že žalobce byl v průběhu správního řízení vlastníkem, resp. spoluvlastníkem pozemků par. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X st. X a st. X (vše v k. ú. T.). Společnost V. e. M. s.r.o. (stavebník) podala u stavebního úřadu dne 26. 9. 2007 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby nebo zařízení V. p. H. L. – L. – větrné elektrárny.
12. Stavební úřad vydal dne 12. 10. 2007 veřejnou vyhlášku: Oznámení o spojení územního a stavebního řízení, zahájení společného řízení (§ 87 odst. 1 a § 112 odst. 1 stavebního zákona) a pozvání k veřejnému ústnímu jednání, č. j. X (dále jen „oznámení o zahájení řízení“). Obsahem vyhlášky mimo jiné bylo, že *„vzhledem k tomu, že předmětný záměr se umísťuje v území, kde je vydán územní plán, doručuje se toto oznámení v souladu s ustanovením § 87 odst. 1 stavebního zákona takto: - účastníkům územního řízení uvedeným v § 85 odst. 1 stavebního zákona jednotlivě, tj. žadateli a obci, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn, - dotčeným orgánům jednotlivě, - účastníkům územního řízení dle § 85 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou. Účastníkům stavebního řízení uvedeným v § 109 stavebního zákona a dotčeným orgánům se toto oznámení doručuje jednotlivě. Vzhledem k tomu, že rozdělovník pro obě řízení je jeden, stavební úřad tímto specifikuje okruh účastníků jednotlivých řízení takto: účastníci územního řízení jsou uvedeni v rozdělovníku pod pořadovým číslem: 1 až 4; účastníci stavebního řízení jsou uvedeni v rozdělovníku pod pořadovým číslem 1, 2, 3, 5 až 16.“* Žalobce v rozdělovníku nebyl uveden.
13. Stavební úřad dne 19. 11. 2007 rozhodl o umístění a povolení stavby: V. p. H. L. – L. – větrné elektrárny. V rozhodnutí uvedl, že *„při vymezení okruhu účastníků spojeného územního řízení a stavebního řízení dospěl stavební úřad k závěru, že v daném případě toto postavení dle § 85 stavebního zákona přísluší účastníkům územního řízení“*, které následně jmenovitě konkretizoval, *„a podle § 109 stavebního zákona přísluší účastníkům stavebního řízení“*; jejichž jména v rozhodnutí uvedl také. V žádném z bodů není uvedeno jméno žalobce. Dále uvedl: *„stavební úřad dále dospěl k závěru, že dalšími účastníky tohoto řízení*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

(mimo ty, se kterými bylo v tomto řízení jednáno), nejsou vlastníci či uživatelé dalších okolních pozemků a staveb v sousedství. Navrhovaná a tímto rozhodnutím umístěná a povolená stavba svým charakterem, polohou a umístěním na pozemku, svojí vzdáleností od hranic pozemků, velikostí a tvarem pozemku stavby, se jich nedotkne.“

14. Proti rozhodnutí stavebního úřadu brojil žalobce odvoláním ze dne 12. 12. 2007. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 1. 2008, č. j. X (dále jen „I. rozhodnutí žalovaného“), odvolání ze dne 12. 12. 2007 zamítl jako nepřipustné. Toto I. rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, které Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 9. 9. 2009, sp. zn. 22 Ca 157/2009, vyhověl, zrušil I. rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
15. Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 12. 2009, č. j. X (dále jen „II. rozhodnutí žalovaného“), opět zamítl odvolání žalobce ze dne 12. 12. 2007 jako nepřipustné. K podané žalobě Krajský soud v Ostravě zrušil II. rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 23. 2. 2012, č. j. 22 A 18/2010-25, a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný brojil proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 2. 2012 kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 8. 2012, sp. zn. 9 As 63/2012, zamítl.
16. Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2013, č. j. X (dále jen „III. rozhodnutí žalovaného“), žalovaný rozhodl, že je žalobce účastníkem řízení, zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 11. 2007 a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Žalovaný na základě podnětu stavebníka následně III. rozhodnutí žalovaného zrušil rozhodnutím ze dne 12. 7. 2013 v přezkumném řízení (toto rozhodnutí nabylo právní moci 16. 8. 2013).
17. Dne 4. 8. 2013 zaslal žalobce žalovanému podání označené jako „doplnění odvolání“, ve kterém rozšířil argumentaci uplatněnou v odvolání ze dne 12. 12. 2007.
18. Dne 2. 10. 2013 vydal žalovaný „Vyrozumění účastníků řízení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí“. Tento dokument doručil žalovaný zástupci stavebníka do vlastních rukou, ostatním účastníkům řízení bez jakékoli konkretizace veřejnou vyhláškou.
19. Žalovaný vydal dne 30. 12. 2013 rozhodnutí, č. j. X (dále jen „IV. rozhodnutí žalovaného“), kterým zamítl odvolání žalobce ze dne 12. 12. 2007 a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Následně Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 10. 3. 2016, č. j. 22 A 36/2014-56, zrušil IV. rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dle krajského soudu se měl žalovaný v následujícím řízení zaměřit na několik oblastí. Především si měl vyjasnit, kdo byl účastníkem řízení v době běhu odvolací lhůty (tj. komu vůbec svědčilo právo podat odvolání), a dále měl zodpovědět tyto otázky:
  1. zda stavební úřad uvažoval o vlastních okolních pozemků a staveb jako o účastnících řízení v době oznámení o zahájení společného řízení o umístění a povolení předmětné stavby a pozvání k veřejnému ústnímu jednání (12. 10. 2007); pokud ano:
  2. zda bylo žalobci oznámení o zahájení společného řízení řádně oznámeno; pokud ano:
  3. zda byl žalobce v oznámení o zahájení společného řízení řádně poučen dle § 89 odst. 1, příp. § 112 odst. 1 stavebního zákona o tom, že námitky a důkazy může uplatnit nejpozději u ústního jednání; pokud ano:

4. zda byl žalobce řádně informován o místě a čase konání ústního jednání; pokud ano:
  5. zda žalobce uplatnil své námitky v koncentrační lhůtě podle § 89 odst. 1, příp. § 112 odst. 1 stavebního zákona.
20. Žalovaný vydal dne 22. 12. 2016 rozhodnutí, č. j. X (dále jen „V. rozhodnutí žalovaného“), kterým mj. zamítl odvolání žalobce ze dne 12. 12. 2007 a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.
21. Krajský soud rozsudkem ze dne 21. 2. 2019, č. j. 65 A 19/2017-68 zrušil V. rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že okruh účastníků územního řízení nebyl stanoven řádně, jelikož se konkrétním vymezením účastníků stavební úřad vůbec nezabýval. Dále krajský soud dospěl k závěru, že účastníky řízení nelze vymezit prostřednictvím způsobu doručování.
22. Posledně uvedený rozsudek krajského soudu byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 As 104/2019-69, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že úvaha správního orgánu o tom, koho do okruhu účastníků řízení zahrne, se v územním a stavebním řízení odvíjí především od charakteru předmětného stavebního záměru. Pokud lze přímé dotčení na právech shledat u širokého okruhu osob (tak jako v nynějším případě), je nutné tomu přizpůsobit i vedení konkrétního řízení. V případě stavby, jež může mít vliv na široké okolí, nelze určit okruh účastníků řízení pouze pomocí odstupové hranice, nýbrž je nutné přihlédnout i k ostatním vlivům. U staveb, jakými jsou například i větrné parky, tedy rozlehlý komplex jednotlivých staveb takové povahy, jež je způsobilá ovlivnit poměry v širokém okolí, a tedy dotknout se pozemků řady osob, je využití doručení veřejnou vyhláškou obvykle zcela přiměřené situaci. Účastníkům v takovém případě nezbyvá než být bdělí a sledovat, co se v okolí jejich pozemků či staveb děje a připravuje, mimo jiné i sledováním úředních desek. Jiné řešení se nenabízí, mají-li být stavby povolovány v reálném čase. Stavební úřad vymezil okruh účastníků řízení vzhledem k povaze předmětné stavby řádně. Také zajistil dostatečnou informovanost osob, jejichž práva mohla být stavebním záměrem dotčena, a reálnou možnost uplatnit námitky, neboť v oznámení o zahájení společného řízení bylo uvedeno, že se bude konat veřejné ústní jednání, a také poučení účastníků řízení o lhůtě, do kdy mohou námitky uplatnit. Stavební úřad se tedy svým postupem nedopustil závažné procesní vady a jeho rozhodnutí je zákonné. Lze tedy uzavřít, že žalovaný postupoval zcela v intencích závazného právního názoru soudu.

D. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s.
24. Předně krajský soud uvádí, že se žalobce svou žalobou domáhal zrušení celého napadeného rozhodnutí, a to i přesto, že výrokem I. napadeného rozhodnutí bylo jako nepřípustné zamítnuto odvolání RNDr. J. K., bytem X, tedy osoby odlišné od žalobce.
25. Ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům (srov. § 2 s. ř. s.) a nejsou strážci objektivní zákonnosti činnosti správních orgánů. Proto se ochrany

ve správním soudnictví mohou domáhat toliko osoby, do jejichž veřejných subjektivních práv bylo zasaženo. Je v zásadě nepřípustné, aby se jedna osoba dovolávala ochrany práv jiné osoby. Tak je tomu i v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, kterou jsou oprávněny podat osoby, které tvrdí, že byly na svých právech zkráceny rozhodnutím správního orgánu (srov. § 65 odst. 1 s. ř. s.). Není proto přípustné, aby žalobce žalobou napadl výrok, který se jej netýká (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 75/2011-54). Výrok I. napadeného rozhodnutí se týká osoby odlišné od žalobce a žalobci proto ve vztahu k němu chybí aktivní žalobní legitimace. V tomto rozsahu proto soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

26. K věci samé pak krajský soud uvádí, že s ohledem na shora popsany právní názor Nejvyššího správního soudu, kterým je zdejší soud vázán (srov. § 110 odst. 4 s. ř. s.), je nutné konstatovat, že žalovaný zcela správně posoudil jak otázku týkající se toho, zda stavební úřad uvažoval o vlastních okolních pozemků a staveb jako o účastnících řízení v době oznámení o zahájení řízení, a taky i otázku, zda stavební úřad žalobci řádně doručil oznámení o zahájení řízení skrze veřejnou vyhlášku jakožto účastníkovi územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, tj. tak, jak avizoval v oznámení o zahájení řízení. Na tomto závěru nic nemůže změnit ani skutečnost, že žalobci jakožto účastníkovi stavebního řízení nebylo individuálně již ničeho doručeno, ačkoliv tak stavební úřad avizoval v oznámení o zahájení řízení. Je totiž nutné vzít v potaz, že obě řízení byla spojena do jediného a že žalobci bylo řádně doručeno oznámení o zahájení řízení veřejnou vyhláškou. Nadto, jak správně poukázal ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud, žalobce nenamítá, že by o zahájení řízení o umístění a povolení stavby větrných elektráren nevěděl, nýbrž to, že s ním stavební úřad nejednal jako s účastníkem. Jelikož odpovědi na otázky 3 až 5 nebyly předmětem sporu, soud se jimi nezabýval.
27. Na základě tohoto závěru je nutné v souladu s již předchozím rozsudkem zdejšího soudu ze dne 10. 3. 2016, č. j. 22 A 36/2014-56 (bod 35) konstatovat, že žalobci nic nebránilo uplatnit své námitky nejpozději u ústního jednání. Uplatnil-li je žalobce až v odvolání, učinil tak opožděně a žalovaný nepochybil, pokud se jimi nezabýval podle § 89 odst. 1 stavebního zákona. Zabývat se těmito námitkami nemohl ani krajský soud, neboť byli-li námitky žalobce nepřípustně uplatněny po uplynutí koncentračního bodu již ve správním řízení, tím spíše musí být jako nepřípustné posouzeny v soudním řízení správním (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS).
28. Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou, podle které měl žalovaný nařídít opakované veřejné ústní jednání podle § 87 odst. 2 stavebního zákona. Jak krajský soud ověřil ze spisového materiálu (č. l. 19 spisu správního orgánu I. stupně), povinností stavebníka bylo zajistit vyvěšení informace o jeho záměru na úřední desce Městského úřadu Šternberk, přičemž na této úřední desce bylo vyvěšeno jak oznámení o zahájení řízení, tak mapa s přesným vyznačením míst, na kterých by měly jednotlivé větrné elektrárny stát. Žalovaný dospěl k závěru, že stavební zákon nestanoví přesně, jak má grafické vyjádření záměru vypadat. Nicméně každému je jasné, jak vypadá větrná elektrárna. Proto považoval mapu s přesným umístěním jednotlivých větrných elektráren za dostačující.
29. Podle § 87 odst. 2 stavebního zákona platilo, že *„žadatel zajistí, aby informace o jeho záměru a o tom, že podal žádost o vydání územního rozhodnutí, byla bezodkladně poté, co bylo nařízeno veřejné ústní jednání, vyvěšena na místě určeném stavebním úřadem nebo na vhodném veřejně přístupném místě u stavby nebo pozemku, na nichž se má záměr uskutečnit, a*

to do doby veřejného ústního jednání. Součástí informace je grafické vyjádření záměru, popřípadě jiný podklad, z něhož lze usuzovat na architektonickou a urbanistickou podobu záměru a na jeho vliv na okolí. Pokud žadatel uvedenou povinnost nesplní, stavební úřad nařídí opakované veřejné ústní jednání“. Vyhláška Ministerstva pro místní rozvoj č. 503/2006 Sb., ve znění účinném do 28. 3. 2013 stanovila v § 8 odst. 2, že „součástí informace je grafické vyjádření záměru, které tvoří situační výkres předmětu územního řízení a jeho vazeb a účinků na okolí, zejména vzdálenosti od sousedních pozemků a staveb na nich, případně též znázornění vzhledu záměru“.

30. Podle názoru krajského soudu v nynějším případě bylo zveřejnění mapy s vyznačením konkrétních míst, na kterých budou umístěny jednotlivé větrné elektrárny, dostačující. Lze souhlasit s názorem žalovaného, že vzhled větrné elektrárny je notorií. O architektonické a urbanistické podobě záměru tak nemohl být pochyb. Koneckonců i z citovaného ustanovení § 8 odst. 2 vyhlášky vyplývá, že znázornění vzhledu není obligatorní součástí informace. Rovněž z něj vyplývá, že z grafického vyjádření musí být patrné zejména vzdálenosti od sousedních pozemků. I to bylo v nynější věci splněno. Závěrem k této námitce musí soud uvést, že žalobce ani netvrdí, že by snad nedostatečný popis záměru měl být právě tím důvodem, pro který nemohl vznést své námitky u ústního jednání. Případné nedostatky informace o záměru proto nemohly negativně zasáhnout žalobcovu právní sféru.
31. Pokud jde o žalobcem namítanou možnost přezkumu rozhodnutí v odvolacím řízení nad rámec vznesených námitek, vyžaduje-li to veřejný zájem a žalobcem poukazované nezákonnosti týkající se podkladových aktů, krajský soud musí opětovně poukázat na již výše uvedené, a to že ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům osob. Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení „osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno“. Podstata účastenství na základě uvedeného ustanovení spočívá v tom, že vlastník dotčeného pozemku či stavby může v územním řízení brojit proti tomu, co se podle jeho názoru dotýká jeho práv vztahujících se k dotčenému pozemku či stavbě. Takový účastník však není zmocněn chránit práva třetích osob či dokonce veřejný zájem (krajinný ráz, hluk, dopad záměru na živočichy nebo na životní prostředí jako celek apod.). Tomu pak odpovídá i omezení rozsahu námitek uvedené v § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona, který stanoví, že „osoba, která může být účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým může být její právo přímo dotčeno“. Zjednodušeně řečeno, relevantní jsou pouze ty námitky, které se vztahují k účastenství v územním řízení. Obdobně jsou koncipovány i námitky ve stavebním řízení (srov. § 114 odst. stavebního zákona). Žalobce tak nebyl v řízení před správními orgány oprávněn hájit veřejné zájmy, k jejichž ochraně jsou primárně povolány dotčené správní orgány, případně jiné k tomu zákonem oprávněné osoby (srov. § 89 odst. 4 stavebního zákona). Pokud žalobce nebyl oprávněn tak učinit již ve správním řízení, nemůže se porušení veřejných zájmů dovolávat ve správním soudnictví (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 61/2010-98).

E. Závěr a náhrada nákladů řízení

32. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu ve zbytku zamítl.

33. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky před krajským soudem a řízení před Nejvyšším správním soudem bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nakonec nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2015 č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).
34. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení, pokud jde o obě řízení před krajským soudem, rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost a ani neshledal žádné okolnosti zvláštního zřetele hodné, které by přiznání náhrady nákladů řízení měly odůvodnit. Pokud jde o náklady řízení o kasační stížnosti, zde je nutné konstatovat, že osoba zúčastněná na řízení vedle žalovaného podala kasační stížnost proti předchozímu rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 65 A 19/2017-68, a proto měla v řízení o kasační stížnosti postavení účastníka podle § 105 odst. 1 s. ř. s. Jelikož byla se svou kasační stížností úspěšná, náleží jí podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za řízení o kasační stížnosti náhrada nákladů řízení vůči žalobci, který v řízení úspěšný nebyl.
35. Náklady řízení o kasační stížnosti jsou pak tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 5 000 Kč. Dále spočívají ve 3 úkonech právní služby zástupce osoby zúčastněné na řízení v podobě podání kasační stížnosti, replice k vyjádření žalobce a duplice k vyjádření žalobce. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 3 100 Kč, celkem tedy 9 300 Kč. K tomu osobě zúčastněné na řízení náleží za každý úkon právní služby paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož je zástupce osoby zúčastněné na řízení plátcem DPH, náleží mu i její náhrada, a to ve výši 21 % počítaných z částky 10 200 Kč. Celkové náklady osoby zúčastněné na řízení činí 17 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **nelze** podat kasační stížnost, ledaže je namítáno, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, nebo je namítána skutečnost, kterou se Nejvyšší správní soud v předchozím řízení nezabýval. V takovém případě **lze** kasační stížnost podat ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 21. června 2021

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu